

Ne pišeš mi in ne obiskuješ me več. Naj pozdravim očeta?
 Nato mi trije odidemo, kar hodimo in hodimo; on je spredaj, jaz v
 sredi in ti zadaj.

Dežuje.
 Prideš?
 Ta pes, oče!
 Pišem ti.

Mama, si videla mrtvega psa v travi?
 Jaz sem bil.

Lidija
 Gačnik

Spoštovani tovariš Zlobec

*do zdaj sem napisala eno dobro
 pesem in popisala mnogo strani
 srednje slabe proze. Zato prav nič
 ne razmišljam o svoji literarni us-
 merjenosti, tudi ne o svoji vlogi med
 mladimi slovenskimi pisci. Pišem
 pač, ker se s pisanjem odstrupljam.
 Čim bolj se pri tem trgam, tem bolj
 sta mi pesem ali prozni zapis ljuba.
 Pošiljam Vam cikel Se bom z biljem
 pokrila. Če se Vam zdijo boljše*

pesmi iz Cvetličnega gradu, naj pač obležijo danes poslanske v predalu.

Mirna, 5. VIII. 1982

Se bom z biljem pokrila

KO PRIDEŠ ko prideš
 te bom igrala v temi
 luno sem razdrobila na koščke
 pšenico sem požela s kamnom

zdaj te bom poslikala
 in boš mesečno skrivnosten
 in pšenično lep
 te bom ljubila z biljkami
 ti bom šepetala z lanenim srčevjem
 potem bom kresnica
 z žarki te bom odbožala
 ko se zdani
 ti umrem v dlaneh

OTOŽNA VEŠČA otožna vešča pride s krili
 te zakriva s prsmi uduši te
 v prsti ti šepeče s klasjem
 te ovija s srpi te poljublja

 skozi lino boža danica
 z žarki te zasipa z zlatom
 te ljubkuje med noge
 ti čara zvezde s svetlobo
 te pokriva po tebi grobo tava

 krokarji ji rijejo po glavi
 krokarji ji vreščijo v mednožje
 zasipa jo težka zemlja plavi
 jo grenka voda davi jo smrtna žena

 skozi lino odplava danica
 drsiš po njenem telesu
 tiho umiraš v brezzvezdja

GRENKO grenko si voljan ko
 SI VOLJAN odhajaš ko se smehljaš
 si mesečevo-dete ko se
 trgaš si krvavi peter
 ko se krčiš se ti čarajo
 reke grenko si voljan

vame se krohočejo lune
 po nogah polzijo rumeni peski
 po prsih mi lazijo kače

po bokih mi rujejo nočne ptice
v moja usta se zajedajo klešče
na punčice mi udarjajo kamni

grenko si voljan ko
odtekaš ko me razgaljaš
si čarodej smrti ko me
mrtvo ljubkujesh si prevežeš
čez obraz krinko
potem te rosnega odplavijo vode

KO BOŠ ODŠEL ko boš odšel
se bom pokrila z biljem
potem bom tišina potem bom noč
med polja bom tavalala odgrinjale
se bodo trave godla bodo drevesa
vreščalo bo nebo in najine breze
me bodo vdano prebujale v smrt
v pšenico bom legla bom čakala
tisoč let pa ne bo jutra pa
ne bo klasja pa ne bo srpov
samo nebo bo vreščalo samo
drevesa bodo godla samo kresnice
bodo ugašale in zeleni gozdni mož
me bo vsako noč ubil ubil

PO STROPU po stropu blodijo muzikantje
BLODIJO hendrix ima raztrgano glavo
MUZIKANTJE iz kotov vreščijo svetilke pšenica
krvavo pleše rjuhe kričijo mi
v nedra iz line me gleda
smrtnik igra na brezovo šibo
iz žepov mu gledajo noži

zvoki zeleno bleščijo zvoki
udarjajo z biči zvoki režejo
v trebuh zvoki krčijo kroge smrtnik
se grenko krohoče s srpi me boža
po prsih z noži me gladi po vratu

hripavo se majejo stene zvoki
tkejo drevesa zvoki trgajo dušo
da sem kot smrtnik krvava

NI TE VEČ ni te več a vsako noč
prihajaš si smrtni svat
igraš na pšenična stebila
božaš venčne liste
na stene rišeš kamne ljubiš
belo svečo pestuješ mrtvo dete

tukaj sam se smeješ
po meni vonjajo stene ob večerih
me pojejo rose skrivam se
v tvojih nedrih božaš me
v smrtnih rjuhah ljubkuješ me
skozi zrcalo

v meni si kot smrtni svat
mi bajaš z biljem me zasiplješ
pestuješ mrtvo dete v črnino
se ogrinjam po stenah valim
kamne po stropu pletem gnezda
vsako noč umiram

Damjan
Jensterle

Spoštovano uredništvo

Vesel sem zamisli, ki ste mi jo poslali. V zadnjih letih sem nekajkrat poslal prispevke na vaše uredništvo, seveda brez odziva. Najprej mi je to malo vzelo korajžo, pa sem poskusil še drugje in je šlo. Saj končno celo literarna priloga Železarja Listi najde pot v arhive, kar še vedno daje določene upe. Pa kaj bi tisto.

Na vašo željo, da bi razmišljal o mestu svojega pisanja v kontekstu